

A 2

e-85-2. 1

Ann.	Pres.	C.	N.
73	III	h	15.

VIATJE URGENT

Acte segon.

1896.

R. 314704

MS. 228/2

VIA TULLI TRIGENT

GETE TRIGENT

TRIGENT

2

Acte segon.

Sala adornada ricament. Porta
al foro que comunica a las presons.
Porta y finestra en primer y segon
terme esquerra. Porta y biombo a la
dreta. Liano. musiquero, caballet
de pintor, taula ab tot lo precis
pel escriure, vetlladoret ab capsa
de pinturas, sillons, etc.. Cuadros
pel las parquets ab marbr, ab tela so-
la, en bland, comensats y finits.
Lo mobiliari elegant y de ultima
moda.

~~~~~

esgornos

quente - 1^a 2^a 3^a
ros -

timbre

acuarolo

Escena I.

~~Marti - corda =~~

Cor:

Sortint de la porta dret-

tra, y dirigintse a la

del foro, ahont aquas-

da a la part de fosa Mar-

ti =

Entri si es servit. Lo senyor
Director li suplica que tin-
qui la bondat d'esperarlo
un moment.

Mar: « Li ha entregat la targeta? »

Cor: Si, senyor.

Mar: « Y no li ha dit qui m'convi-

xia?

Cot:

No, senyor... I amos

Mar:

Pero, ell, si diu Pasquas... «Don
Domingo de las Pasquas?»

Cot:

Si, senyor.

Mar:

«Es home d'uns trenta y pi-
co d'anys?»

Cot:

Si, senyor.

Mar:

«Poeta?»

Cot:

No se' qui es poeta... Don Domin-
go toca 'l piano, canta sol-
fas y punta...

Mar:

Allavors no hi ha cap dup-
te... es un dels millors a-
michs: us tutejem.

Cot:

Mirib...

Pièrre
19

Senyalant a Domingo
que ve per la porta drec-

ta: corbata de color, ame-

ricana, etc, Cordi saluda

y se'n va pe'l for-

Escena II:

~~Domingo. Marti=~~

~~Dom: Hola! Dispensam si t'he
fet esperar.~~

Mart: No m'havias pas dit que
t'haquessin nomenat Direc-
tor de las presons de Bar-
celona.

Do: Veritas. Vaig sollicitar un

empleo en Delegacio d'His-
senda o Aduanas, me l'
han ofert... y mentres s'
vencen certas dificultats,
estaba vacant aquesta pla-
ssa, y pe'l prompte vaig
acceptarla a disgust.

Mar: Deus tenir bons padrins,
que no t'accontentas en des-
tinos d'aquesta catego-
ria.

Do: Credi mereixer algo mes.

Mar: No't dire al contrari... y
es aquet l'uniforme del teu
actual empleo?

Do: Ca, home! Aquet es lo tra-

ge que uso a casa meua,
y el cambio ab un mes se-
rio quan passo al male-
nit departament de las
presons.

Mar: No't comprendi pas. Estem
entrahonant los dos din-
tre la presó o a la Plassa
de Catalunya?

Do: Escolta. als dos dias d'es-
tar allotjat aqui, per un
etzar veig aquesta escale-
ta y lo portal d'abaix
que dona al carrer d'ama-
lia tapiat. ¿o que si? ja
qui aquestas habitacions

y 'l despatx estan a'n'a-
questa direccio, a mas
costas, faig tirar ^{a terra} los ma-
hons que impedian la
entrada, y ordeno que's
pinti y s' arregli del mo-
do qui esta avuy. Desde
eixa paret cap aqui, eli-
bertat y alegria... al al-
tre costat, esclavitut y
tristesa. En aquesta part
habito, en aquella governo;
y al traspassar lo portal
sodi un home distint.

Mar: Estranyo que't concedi-
ssin permis per obrir a-

questa comunicació.

Do: Ni he pensat en sollicitarho.

Quan cessi en lo puesto
que ocupo, ho deixo tal
com estava antes, y santa
nit bona Maria.

Mar: A sapiguermo, no passo
per entre 'ls centinellas
de la porta principal.

Do: Dupto que'l porter que
tindrà abaix de la escaleta,
t'haques deixat pujar.
Es un xicot mes viu qui
una centella; te la por-
ta mitj ajustada, y com
sab que no tindrà amids,

sols deixa lo pas franch
a las senyoretas modelos
per l' estudi del artista.

Mar: ¡Ah pillin!

Do: ¿Tols un cigarro?

oferintli d' una cap-

sa que hi ha sobre la

taula:

Mar: Fa cinch dias que per tot
atenc prequinto per tu. A
l' alhambra, en Rossendo
va dirme qui erats fora de
Barcelona.

Do: Cert; per restablirme de..

Mar: ¿Infermetat grave?

Do: ¡Ca! Quan un empleat es..

ta malalt de cuidado, ni
 demana ni li donan eli-
 cencia; s'aguanta fins
 que recobria la salut o se
 'n va al altre barri. Una
 expedició de recreo a Cal-
 das de Montbuy y Sant
 Miquel del Fay.

Mar: Taya! Sempre el mateix!
 ni un sol pel de tonto..

Do: Que m'buscavas per re-
 comenar-me algun pres?

dirigitse a pintar, pen-

te al caballet.

Mar: Si, pero vull antes que
 comptenquis la importan-

cia de las mevas pre-
tensions. He resolt casar-
me.

alsantse y admirat:

; Tu!

Mat: Dos motius poderosos m'
hi obligan. Lo primer,
perque 'l papa diu que
me la campi, que no m'
ha dat la carrera per lu-
xo, sino per guanyarme
las vessas. y 'l segon, per-
que s'ha presentat una
ocasio ventatjosa.

Do: «Una ocasio?»

Mat: Avuy, lo meu credit en

plassa no val quinze
 centims. a consecuencia
 de la vida non sancta
 que porto, 'm refusan los
 pares que tenen noyas
 ab dot...; Oh! y 'm ret.
 xassan sens considerar
 que dels joves corridos
 surten los millors ma-
 rits. - Dondis, he descu-
 bert un ximplet, qui es
 tutor y tio d'una noya
 bonica que te quartos a
 dojo. aqueix tutor ad-
 mirable ha comes un
 pecat venial d'amagato.

tis y l' está purgant
dintre aqueix establiment.

Do: Pres, aquí?

Mar: Pesantse grave.

Desde'l dissapte.

Do: «y la pena?»

Mar: Quinze dias d' arrest, per
desacato a l' autoritat.

Do: ¡Carám! aixó es grave!

«Quins antecedents?»

Mar: Passa de milionari.

Do: Pregunto pe'ls antecedents
penals. «Com se diu?»

Mar: Don Valenti del Sauch.

Do: Buscant en un al-

bum molt elegant.

Sauoh..

Mar: Jo tenia un rival qui era
del gust de l' Antonieta;
per certes dificultats, s'
ha desfet la boda; pero,
com estimantse'ls dos
promesos fora facil un
arreglo, necessito ser lo
preferit del tutor, per lo
qual no tindr' altre me-
di mes segur que con-
quistarme la seva sim-
patia.

Do:

Llegint=

« Talenti del Sauoh. » Ocu-
pa la celda numero tret-

2e. Bueno; per la teua
recomendació 'l passaré
a preferència de primera
classe.

Mar: Gracias.. pero, desitjo un
altre cosa.

Do: Que fassi la presó en la
meua companyia?

Mar: No tant.

Do: Donchs, qué?

Mar: Volatria estar prés los deu
dias que faltan per sor-
tir lo senyor Sauch.

Do: Tu, prés; y ell lliure?

Mar: No; ab ell.

Do: Si no estais condemnat...

Mar: Suposem que si.

Do: ¿y com? tota condemna
requereix haver comés
un delict, o quan me-
nos, una falta...

Mar: Seré un reo polítich.

Do: Just; perquè dema' la pren-
sa hi ologi, publicui
la noticia y perdo' l des-
tino.

Mar: Donchs, qualsevol pretext
que no'm deshonri.

Do: No hi pensis.

Mar: ¿que tu vulquis.

Do: Es inutil, no puch servir-
te: girem full. - Digas:

«no vas ja a casa la
Manon?»

Mat: «fa mes de vuyt mesos.

Do: «Senti aixis, no coneixes a
la seva nova amiga.

Mat: «No.

Do: «Una maravella, noy, u-
na maravella, ab tota
la extensió de la parau-
la. Vaig veure 'l seu retra-
to al àlbum de la Ma-
non, y aquesta no vol-
que' dir-me 'l nom ni 'l
domicili de la persona
retratada. «Crens tu possi-
ble que una amiga de

la Manon, li donqui la
 fotografia recomenantli
 que no digui qui es y
 ahont viu? Comprendr
 que's tracta d'un reclam,
 y com no'm dolan pren-
 das, pregunto a la ita-
 liana:- «Aqui perteneix
 aquest caparró tant mo-
 no? - y m contesta:- a
 una amiga... y no pre-
 guntis mes, que't falta-
 ria de ma part la respos-
 ta.- Valquentme d'un
 rato que m va deixar sol
 y estant segur qu'ella no

in daria cap indici,
prenh lo retrato, resolt a
buscar per tot l'origi-
nal. ; ay, amich meu!
Una nit a un palco d'
abaix del Decano de'ls
reatros, la veig. mil cops
mes maca que la copia.
Hequnto a n'ls acomo-
dadors. y no la coneixen.
Espero seguir-la acabada
la funcio, y quan ella
atravessa 'l vestibul, lo
maletit Magistral que
havia passat la revista
de carceles al demati, m'

obliga que l'acompanyi
 en lo seu cotxe, y volave-
 runt ilusions mevas. Des-
 d'allavors, la silfide
 s'ha fos. Perduda tota
 esperansa y buscant
 algun consol a'ls meus
 desitjos, m'entretindh en
 reproduhir lo retrato a
 la aquarela. Preparat
 a contemplar la bellesa
 mes acabada...

Insenyanti una aquarela

de sobre la taula =

Mar:

Forques:

Com: aquest retrato, es, es..

Do: Admirable, vitat? Quina
mirada mes seductora..
quins llabis..

Mar: Aquesta es la senyora de
Saudh.

Do: La coneixes?

Mar: ¡Taya! Repeteixo qu' es la
senyora de Saudh.

Do: Quin Saudh?

Mar: Veig que pertés la memo-
ria. Lo Saudh que acabo
de recomenarte.. 'l Saudh
qu' està pres per quinze
dias.

Do: ¡Ah! ¿Y aquesta es la se-
va esposa?

Mar: Muller llegalítima.

Do: ; Annich meu! ; abraçsam!

Mar: abraçsats.

Prou, que m'ofegas!

Do: Ves per ahont trovo ma
felicitat.

Mar: No t'alarmis. Dech adver-

tirte que la senyora de
sauch es una dona hon-
rada.

Do: Molt... honradissima... la
virtut personificada.

ja ho crech sens que m'ho
juris. Una senyora que
s'tracta ab la llanon y

te'l seu marit pres... ja, ja,

ja!

Pitient:

Mar: Si t' refias de las aparien-
cias, t' exposas a' come-
trer una barbaritat.

Do: No t' apuris per lo que no
t' importa.

Mar: Com que no m' importa?
'S tracta de la opinió de
la meua tia y de l' honra
del meu tí y tutor, qui
es un home que fa' rotllo.

Do: Si: acabas de dirme qui
era un ximplet.

Mar: O m' hi explicat mal, o
no m' has entés prou,...

volia expressar, cándit,
sencill-

do: ja busquem composturas?

mar: ~~En prova de que no te és~~
~~de tonto; escolta. Los be-~~

~~savis del senyor Sauder,
hisendats riquíssims, per
la guerra de la independen-
cia, ja enterravan
gerres plenas de doblas
de quatre, perquè 'ls fran-
xutes no se las apropié-
ssin. Los avis, a la que-
rra de 'ls set anys, idem
de lienzo... Per abreviar,
moven los pares del ac-~~

trual heren, unich y lib
bre. Ell fa l inventari,
y li costa una mila de
mils pessetas; inscriu
a son nom las hisendas
en lo Registre de la Pro-
prietat. y paga sandh.
Resignat encara, posa
administradors, maso-
vers, etcetera, y ve cap
aqui. Cada instant car-
ta, noticiantli pagos
de contribucions. catas-
tros. vinyas filoxera-
das. pedregadas y ma-
luras. « Ell que si? va al

Ampurdà, y. xano-xano
 avuy una heretat, demà
 un temat d'ovellas, al
 altre dia camps y boscos,
 luego crias cavallars, tot
 ho ven y 'l capital l'in-
 verteix, per medi de corre-
 dor de la seva confian-
 ssa, en valors... Demana:
 accions y obligacions de
 ls ferro-carril, - Cubas...
 Imprestits nacionals y
 estrangers... Paper de tu-
 tti color. « Sabs tu per
 quin objecte va colocá
 més d'un millo de pesse.

tas aixis? Per venjar-se de
las contribucions y gawe-
las que'l crucificavan.
ra dir: De explotat a ex-
plotador. - Luego 's casa
ab la actual senyora, que
també, Deu n'hi doret de
las fincas aportadas... En
vista d'aixó, dihemli ton-
to...

Do: ... Dond's aquet sandr.. sera'
vell y lleig.

Mar: Vell... entre quaranta y
cinquanta. Lleig.. tampoch.

Do: Vamos; si. Un llanut
que's deixa pescar per la

primera dona guapa
que se li posa al devant.

Mar: Ignoro 'ls pormenors de
aquet matrimoni.

Do: Lo que no 's sab, s'adivi-
na.

Mar: No tothom encerta, Do-
mingo.

Do: Bè, bè; deixemho.

Pauseta:

«Deyas que volias accompan-
yar, en classe de pres, al
senyor Sauch?»

Mar: Si. «Hi consents?»

Do: Para atenció.

~~to ca un timbre y surt~~

Lo pres de la celda tretze,
que vingui.
Cor: al moment lo té aquí.

Se'n va fora:
Do: Ficat en aquest quarto, men-
tes m' vesteixo.

Mar: ¡Ay, ay!

Do: Lo senyor Sauch te coneix?

Mar: May hem enraonat
junts, y 't prego que per
ara, no li diguis lo meu
nom.

Do: Esperat, que 't diré 'l nu-
mero vacant que hi ha-
gi.

consulta l'album.

L'onze.

Mar: Això es lo teu registre de presos?

Do: Si.

Mar: Sembla un album.

Do: Ja t'he dit, que d'aquella porta endintre, no hi ha res que simuli presons nacionals.

Escriu ab llapis al album.

Ja esta: condemnat per delictes d'impremta. Llavors, ab goma, l'escriu ab llapis desapareix.

Cos:

~~se'l toro~~

Senyor Director; lo tretze
està a las sevas ordres.

Do: Qui entri.. y, no'l deixi sol.

Mart: tens por que s'escapi? ja,
ja!

Do: Marti, pocas bromas de-
vant dels meus subordi-
nats. - Passa.

Se'n van los dos, por-

ta lateral =

(quina)
pro-
capell...
24

Escena III:

~~Valenti. Coide:~~

~~Cor:~~

ab to brusco.

Entri y aguardis.

Val:

a delantre:

(Quasi es tant amable com
una ortiga.)

Va a sentarse:

Col: Ep: Los presos no s'assen-
tan may en lo despatx
del senyor Director.

Se retira a la porta del

foro:

Val:

simil:

Dispensi... jo ignorava... (Es
molt just... aqui tots som
iguals; assessinos... lladres..
Ho mereixo... Incare es poch.
Qui'm feya embolicar ab
l'estranger, en velo, la Ma-

non y'el guardia? No es
prou lo càstich que so-
porto d'estar cinch dias
entre quatre parets... lo mar-
tiri mes cruel es pensar
a totas horas en la me-
va desdritxa! No; mento.
He passat molt temps
llegint lo diccionari y
la guia conty; y si es
veritat que ls goijos de
la ilusio' superan al rea-
lisme, puch ben dir que
viatjo per Fransa..

Trayent la guia de

Paris.

«Teyam en quin Hotel o Fon-
 da m'hi hospedat? «Ho-
 tel Francais, 13, rue de
 Strambourg... Restaurant
 Lavenue... Grand Hotel
 Fules Cesar... Grand Hotel
 de Capucines... De Russie...
 Continental Hotel... 600
 chambres... Noel...» Prou!
 ja'l tindr elegit... Conti-
 nental... aixis lo tindrè
 mes fixo, pensant ab el
 de la Rambla de Canale-
 tas... Estudiem detalls.

Allegix:

«In face les Tuleries, et rue

de Rivoli...» Bueno, còrien.
te.

Et això distict d'assenta y s'alsa

raput:

«Macatxis! No hi ha assien-

to pe'ls delinquents, ab

los dias que m' restan d'

estar aqui, ja apendré de

memoria aquesta Guia.

«Paris effet, es la ville

du plaisir et des plaisirs

par excellence.

Col:

adelantantse:

«Qui es francès vostè?»

Col: «Que tal? ja's pensa que

sodh de la nacio' vehina.»

cor: « No m'enten acas? »

tal: Jo vaig neixer en mitj de
las barretinas, pero actual-
ment viatjo per Fransa.

cor: Vaig serhi un cop.

tal: (Macatxis: aquest prot
instrumente.) « Si? »

cor: Per la exposicio univer-
sal.

tal: « Y va recorrer Paris de l'
un costat al altre? »

cor: Dintre un cotxe u omni-
bus, que l'amo va llo-

gar, desde la Estacio a la
noire unfiel.

Piero
1.º

Escena IV.

Valenti - Domingo:

~~Do:~~ ab trage negre = Grave

a Cordh:

Retinis.

Cot: a las ordres.

se'n va' foro:

Do: assentis.

seris a Valenti:

Val: Obeheixo, senyor... Director.

He'n assiento en una

butaca:

Do: Parlo ab lo senyor Sauch?

Val: Valenti del Sauch, per ser-
virlo.

Do: al primer cop de vista,
asseguro que a ma pre-
sencia no hi ha cap cri-
minal.

Val: No ho asseguri... pot ju-
rarho. Tamos, té un cop
d'ull qui espanta!

Do: Lo motiu del seu arrest
es per desacato a la au-
toritat, y aquesta falta,
vosté devia cométrela
involuntariament.

Val: També pot jurarho.

Do: ¿Vosté es casat?

Val: En bon hora, senyor. Go-
bernador.

do: Ostentant aquest titol, ja
es acreedor a la meua be-
nevolencia.

val: («A la seva benevolencia?»)

In mitj de la desgracia,
es una sort que vostè's
disposi en favor meu.

do: Fins voldria escusar lo
temps que la condemna
l'obliga a permanecer
aqui.

val: Aixó es lo de menos. Fal-
tan deu dias no més, y 'ls
necessito per visitar lo més
digne de Paris.

do: «De Paris?»

tal: Es una comparació com
qualsevol altre.

do: Ademes de la seva contor-
mació, no usaré ab vos-
te el rigor qui exigeix lo
Reglament.

tal: (Ah! En Laureano pensa
ab mi.. M'ha recomenat.)
agrabiexo...

do: Aquesta sala servirà pe
el seu arrest, desde avuy.

tal: Macatxis!

do: advertit, qui aixó no es
la presó, com pot veure,
pues es lo meu taller de
pintura.

tal: i vostè es pintor?

do: a ratos perduts.

tal: (do dit. En lauscano no
m'oblida.)

do: i si gusta acompanyar-
me a taula al sopar, en-
tindré una verdadera sa-
tisfacció.

tal: Ho accepto, perquè no sé
qui es, en cinch dias, una
caixalada bona a Paris...
dich, a ma celda.

do: No ho diré quan provi
las habilitats de mon
especial cuysner.

tal: (Quin carceller mes amable.)

do: In avant, vida nova, Credi
 inutil advertirli que'n a-
 quel departament pot re-
 bre visitas.

tal: «Visitas?»

do: Igual que si fos libre..

tal: No credi que ningú's re-
 cordi de mi.

do: *ab malicia:*

«No te cap amiga que vul-
 qui atemperar son cau-
 tiveri?»

tal: Ja li he dit qu'era casat.

do: *Cambiant de tó:*

«Re rahó; perdoni. Pero aixó
 no impideix que'l visiti

algui de la familia.

tal: Molt menos, al contrari.

do: ¿Ni la seva esposa?

tal: Ma esposa no sab qu' es-
tiguí pres.

do: ¡Ah!

tal: y li suplico, ja que tant
s'interessa per mi, que
no digui a ningú que
supreixo la condemna que
passo.

do: He ma paraula de guar-
dar lo secret.

tal: Mil gracias. Ma esposa es-
ta creyuda que'm passejo
per Paris.

do: ja entenh.

tal: Per ella, y per tot lo mon,
viatjo.

do: y com ho fa' per que la se-
va muller rebi noticias
de sa expedicio'?

tal: Macatxis!

do: Fingint estrangera:

Quinze dias estara' sens
que li escrigui una pa-
taula?

tal: Re' tahó: y va recomenar-
me que sovint li des comp-
te de mon curs... Segura-
ment qui estrangera' lo
men silenci. al menos u-

na carta hauria ella de
rebrer. Molt fácil m'era,
desde la presó; dirli que
visito les Champs-Élysées;
le Bois de Boulogne; Mu-
sée du Louvre... perque
aquesta Guia de Paris, m'
tren d'apuros. Podh me
falta per sapiquerla de
memoria. Pero a la meua
muller, e com li comuni-
co por menors, si m' falta
el sello y el timbre de Co-
reos pe'l sobre de la
carta?

Dom:

ab indiferencia =

Podia haver confiat e'en-
cairredh a un amich...

Tal: «Un amich?»

Do: Que segyesses de fransa.

Tal: Just; simulant que'ns
trobarem al jardi des
muleries.

Do: *losant ab ordre 'ls pa-*
pers de sobre la taula-

«Quin medi mes segur vol
trovar peique la seva sen-
yora sàpiga de vostè?»

Tal: y ademés de la correspon-
dencia, venen las pregun-
tas y contestas.. y es més
satisfactori.

Do: M'ans a la obra. ¿No te
cap amich de confiança?

tal: Un, però hi ha dos peròs,
que son, qu'és massa tor-
pe per aquesta empresa,
y luego que ma esposa
sab que no s'ha mogut
de Barcelona.

Do: ¿Per una cosa tant sencilla
s'apunta?

tal: ; Sencilla, diu!

Do: ; Vamos, si voste vol, jo m'
encarrego de portar la
carta.

tal: ; Voste! (No hi ha dubte;
te molt poderio 'l perso-

natje que m'ha recomenat
en l'autcano.)

Do: Credi que serveixo pe'l cas;
ja que la esposa de vostre
no'm coneix.

tal: « Com puch pagarli? »

Do: No hi pensi. aqui te paper
y ploma.

tal: Sentantse a la taula.

Quatre ratllas.

Escriv:

« Unolvidable esposa: Visi-
tando el templo o cathe-
drale, Notre-Dame, tuve
la dicha de encontrar me
con mi antiguo amigo, Don... »

- «La gracia de vostè?»
- Do: Domingo de las Pasquas.
- tal: «Don Domingo de---
- Do: D' aquesta C, fassin una Q.
- tal: «ab Q? «Domingo de las
Pasquas.»
- Do: Com, Pasquas? Pasquias.
- tal: ja ho havia escrit y vostè
hà--
- Do: Las lletres dels apellidos
no varian.
- tal: Bueno.
- Do: Pintor afamat.
- tal: Conformes. Res més vero-
ssimil, qu' un pintor vi-
siti a Paris.--

Do: Desitjo anarki.

tal: ¿No hi ha estat may?

Do: May de la vida.

tal: Macatxis! ¿y si la meua
senyora li pregunta?..

Do: Esquivo la contesta.

tal: Antes sera bó que llegeixi
aquesta Guia. Es ben com-
plerta... ab laminas in-
tercaladas.

Do: aixó no aprofitare un
altre rato.

tal: Com vulgui.

Tomant a reutes, separa
en un paper de musica,
enseñantlo=

ay, ay: i també es músich
vostè?

Do: aficionat al piano ya la
flauta.

Tal: Es lo unich que li envejo.

Escribint:

« Digue a' esta el... » i li
sembla si en dos dias pot
ferse'l viatge sens' preci-
pitació?

Do: Segons. S'hi va directe..

Tal: Los emnhi tres. Luego una
petita relació de'ls edifi-
cis y monuments més
notables..

Escriu la carta=

So: (Fa mitj hora que rumio,
 > ^{dimontri} com, aquet bon senyor, qui
 es riquissim y espavilat,
 ptenques estat de matri-
 moni ab una amiga de
 la Manon... y lo que son
 las coincidencias... ell ma-
 teix m'obra las portas
 de ma ditxa y m'propor-
 ciona 'ls medis de fer
 l'amor a la dona que
 mes estimo.)

fuente
 de D. J.

Escena V.

Mateixos y Marti:

=

~~Mar:~~

apart los dos.

(Domingo, ¿que m'haig
d'estar gayre temps enxi-
queriat en aquell niu?)

Do: ¡Malehit siga! No t'olvi-
do. ja't cridare.

Mar: Designam un altre puesto.

Do: Esperat dos minuts.

Mar: Ni mitj.

Do: ¡ah! No? Pots entornarten;
res del pactat.

Mar: ¡Caramba! M'hi fico.

Do: Depressa!)

Impenyeullo cap al cuar-

to. Marti, se'n va=

(Es precis tenir la carta en

mon poder. Es la clau de
 ma ventura, la clau màgi-
 ca que m farà felis, la--
 val: Aveyam si lliga la des-
 cripció.

Llegint lo que ha escrit
 « Si, querida Mercedes, todo
 es admirable... no mencio-
 no palacios, tiendas, pla-
 zas ni jardines; a mis
 ojos aparecen de continuo
 maravillas. ; Qué estatuas!
 qué iglesias! ; qué museos!
 Para ser completamente
 dichoso, lo único que me
 falta es ir de bracero con-

tigo... tuyo... » ill sembla
que no va mal.

~~Mar:~~ sortint, ya Domingo.

Dos minuts ab quia.

Do: Mals dimonis!...

Val: absantse: veient a

Marti:

(; Macatxis! una visita!)

apart a Domingo

(Si destorbo...)

Do: Pot continuar. Es un pres

d'any.

Val: (; ah!)

Mar: apart a Domingo.

(No diguis al senyor Sauch

mon nom... Per ell soch

lo número onze.)

tal: *apuntant a baix a la part oposada y*
baix a domingo.

(Per deu, no m' anomeni;
cridin per lo número tretze.)

Mar: *ab veu alta, senyalant*
a talenti.

« Es aquest senyor lo meu com-
pany d' amarguras? »

tal: « Com! « Serem dos a la ma-
teixa gavia? »

Mar: *apart a domingo.*

(« Qui no l' has previngut? »)

do: Incare no.

Mar: Digali, que he de sufrir l'

arrest deu dias.)

Tal: apart a Domingo.

(Comprendh qui aqui no's
pot triar lo company com
la fruyta a plassa... i ve
per robo?

Mar: (Per delicte d'imprenta.)

Tal: saludant a Marti:

¡ ah! 'd senyor es periodis-
ta?

Mar: Soch abogat, per servirlo,
y'ls ratos d'oci, escrich al-
go.

Tal: En contra del govern, eh?

Mar: Res de politica.

Do: apart a Talenti:

(Es un escriptor picant.)

tal: ¡Picant! ¿Que vol dir?

Do: Que compon llibres...alegres.

tal: ¿Y per xó 'l castigaran?

Do: Ya publicarme uns quants
ab regular exit, de manera
que se'n venian forsa en
los Kioskos de la Rambla.

Pero, 'ls Padres de fami-
lia, van presentar la de-
nuncia demostrant qu'
eran deshonestos, y ¡pam!
los llibres perduts y deu
dias de castich.

tal: Molt llepissosos havian de
ser, perquè esta de moda

^{vert}
lo ~~gras~~! Frecuenti algun
teatro. Compri varios pe-
riodichs ab laminas... a
las capsas de mistos... a
la ultima Exposicio de
Bellas arts. Uy, si n'hi
ha de trenca colls a tot
arreu.

Do: Si acas a vostre un com-

pany aixis, no...
val: ; ca! Per deu dias tan se
val blande com negre.

Do: Bueno: vaig a dirli que
no l' molesti mentres a-
caba la carta.)

val: tornant a la taula-

Esta desseguida.

Mar: apart los dos mientras

escriu talenti:

(Gracias anticipadas y pos-
teriors. L' has previngut
en favor meu y lo que
falta ja me'n cuidare' jo.
resten.)

Do: Is pero que m' entregui la
carta qui escriu.

Mar: a tu?

Do: Un assumpto d' interes!)

tal: Despres de tancar la

carta:

Si poso que vosté es un a-
mich meu de tota confiansa.

Do: y diu la veritat.

tal: Que porta l'encàrrec de tranquilisarla y darli notícias de la meua persona.

Do: Porti, que la seva senyora estarà ab cuidado.

tal: Sens dupte.

Do: Al moment tindrà la carta de vostè.

Mar: ¡ Ah, fillin! y es l'espos qui fica 'l llop al corral de las ovellas!)

tal: (M' he salvat.)

Do: (Victoria!)

ab la carta y marxant,

porta escala.

ESCENA VI:

Valenti - Martí:

=

Val:

Parsegantse:

(Pues no estich commogut.
 Crech que l'home privat
 de l'aire libre, pert gra-
 dualment lo coratge, l'a-
 legria y 'ls cinch centims
 corporals... dich, sentits
 corpo... Sort que'l Direc-
 tor se m'ha declarat a-
 mich y'm proporciona
 la companyia d'aquet jo-
 ve, qui espero d'ell alguna
 distracció... aixis..)

Mar: (voldria parlarli y no tro-
bo per per entaular con-
versa.)

tal: (ja tindr desitjos de dirli
algo... pero m ja no. Es
escriptor publich, y aques-
tos ab un tres y no tes,
omplen un folletto. Sobre
de mi, qui ell sapigués
la meua placa. Rothom
aviat llegiria. « Las a-
venturas de illanon y Lau-
co. » ; nada, nada: Cós
lo bech, y si vol sapiguer
que vagi a Salamanca ó
a Roma.

Mar: Sentantse a un costat de

la taula:

Mar: ydem, a l'altre costat y

oferintli un cigarro de la

capsa:

«Gusta?»

Tal: Gracias. (Disposa de lo que no es seu!)

Mar: Verdadament no podem queixarnos del tracte que aqui se'ns dona.

Tal: De cap modo.

Mar: La humanitat camina a la perfecció; tant, que penso escriure un llibre sobres... ja tindrà lo títol.

« Carceles nacionales... » Si, si;
avuy lo delinquent s'está
aquí com a' ca'l sogre. als
presos se'ls complau... se
ls atén.

Val: « A mi m'ho explica? Sa-
piga que, ademés de dar-
me aquest saló per cala-
bosso, se m'ha permés
enviar una carta a la me-
va senyora desde la... ?-
jeim! (; Macatxis! Per podh
rellisco!) Perque jo, aquí
ahont me veu, sodh casat.

Mar: « Casat? »

Val: « Ab tot' honra. Y si acas vos.

te considera l'estat del
matrimoni com a cosa ri-
dícula..

Mar: Res d'això. Si per ser felís,
no mes me falta casarme.

Val: ab soina:

c vol dir?

Mar: Com qui estich enomoradi.
sim..

Val: allavors, vostè es dels que
predican lo que no creu-
hen.

Mar: c jo?

Val: c Perquè ha publicat los
llibres..?

Mar: c jo he publicat?..

Sal: No ho negui. Aquí sí que
no hi valen excusas. Jus-
tament per això sofreix
los deu dies de càstich.

Mar: juro que ningú ha entrat
may en aquest siti, ab
menos culpa que jo.

Sal: això que diu es molt an-
tidh. Pregunti d'un a'un
als presos quin delict
han comés, y la contesta
será, que son més igno-
cents que nosaltres.

Mar: Mes ignorant que jo, cap.

Sal: ; Home de Deu! Si Herodes
va degollarlos ja ja una

pila de sigles.

Mat: y va deixarme un.

Sal: Bueno, tant se me'n dona,

una advertencia: a casa

meva no transigim ab

la immoralitat. Som se-

verissims. Aquí es distint.

Confesso que no m'espant-

tan los xistes o epigra-

mas que tinguin un

proch de sal y pebre. Per

lo que, ab tota confiansa,

pot dirme algo sobre las

obras denunciadas pe'ls

padres..

Mat: ¿Las obras?

tal: Las que l'han portat a
qui injustament.

Mar: (Qui redimoris li haurà
dit en Domingo?

tal: No tindr un verdader em-
penyo.. es sols per pasar
el rato.

Mar: (Com puch atendre a la
seva suplica, si no'm re-
corda res de lo que vaig
escriure? Estava desespe-
rat.

tal: Retraqui perquè ls padres
de familia las conceptua-
ren cubiertas. Quina
llastima.

Mar: Si senyor: sode digne de
 llastima. afiguris qu' es-
 timo cegament a' una
 nena que's diu Antonieta.

ral: Intesos... la demanarla.

d' pare i rehusa... y vostè,

fota de si, ab la filoma a

la ma, vinga darli per

la descosida.

Mar: Si no te pares la que jo
 estimo. Tu ab un oncle...

pero quin oncle! Un sen-

yó de totes preudas, na-

tural del ampuida, dels

podrs que quedan per hon-

rar nostra nacio.

tal: Las que l'han portat a
qui injustament.

Mar: (Qui redimoris li haurà
dit en Domingo?

tal: No tindr un verdader em-
penyo.. es sols per pasar
el rato.

Mar: (Com puch atendre a la
seva suplica, si no'm re-
corda res de lo que vaig
escriure? Estava desespe-
rat.

tal: Retraqui perquè ls Pades
de familia las conceptua-
ren cubentas. Quina
llastima.

tan per honra de la nació,
com vostè deya, són un d'
ells.

Mar: *vingint sempre.*

Si no s'explica..

Val: Té en presencia de vostè a
don valenti del sand.

Mar: Quina coincidencia!

Val: Extraordinaria.

Mar: Lues ja qui aixó 'm propor-
ciona la ditxa de conei-
xel personalment.

Val: Sortint d'aquí, no hi ha
tal coneixensa.

Mar: Lo sacrifici que m' impo-
sa es terrible.

Val: (Macatxis!)

Mar: ¿Que deya?

Val: Res: continuhi.

Mar: Vauig enviar a casa del tio
de l' Antonieta, a un meu
parent... In Desserri... Di-
putat provincial.

Val: *alsantre de cop.*

«La gracia de vostè?»

Mar: *vingint sencilles.*

Marti Guanya.

Val: Ay, Marti! Jurim, que, de
fortas en fora de la preso
vostè no m'ha vist may.

Mar: «Perque?»

Val: Per que... dels homes que res.

Val: (Macatxis!)

Mar: y allí li hi convensut del
immens amor que sento per
la antonia, de tal modo,
que no ha' pogut de me-
nos..

Val: No corri, que pot ensope-
gar. jo no puch donar la
ma de ma pubilla, sens
qui ella consenti..

Mar: Vostè, com a tío y tutor..

Val: ja'n parlarem.

Mar: Senyor Sauch, consideri
que la casualitat no te
prou forsa per reunirnos
a Paris contemplant una

tal: atinguí. jo no sode a
Barcelona, ni estich arres-
tat. La meua familia es-
tà creguda que viatjo. y
que 'n aquest moment 'm
trobo a Paris.

Mar: y a Paris, voste y jo.

tal: justa. De manera que,
o en la fonda, o contem-
plant la estatua de Ale-
xandre Dumas, place Ma-
lesherbes, hein tractat
del assumpto.

Mar: Intesos. allí li he dema-
nat la ma de la seva ne-
bodeta.

Do: L'he entregada a la min-
yona, ab una targeta, des-
pres d'escrivre ab llapis
sobre 'l meu nom, qu'aca-
bo d'arribar de Paris. De-
maí repetire la visita, si
vostè no s'hi oposa.

tal: No. ja pot anarhi sempre
que vulgui. «Y no li ha
dit la Verónica, ahont
era la Mercè?»

Do: «ahont vol que fos? a casa,
de seguir. Pero, 'l servey te
oides d'ella, de dir a qui
pregunti, qu'es fora, mentres
vostè esta absent.»

estatua. Es la providen-
cia que vol demostrarli,
que ningú com jo pot fer
la felicitat de l'antonic-
ta...

Val: Calla... Don Domingo.

Preso
Esp

ESCEMA VII

Mateixos, Domingo.

~~Do:~~

Sortint porta esquerra

« Hay dias de mala luna... »

Val:

ansios:

Digni promptly lo.

Do: Donya Mercé havia sortit.

Val: « Y la meua carta? »

La: Si; pregunta per un pin-
tor recient vingut de
Paris.

Do: Recient la targeta.

¡Ah!

tal: Insipitanto y elegantia

també.

(Ma esposa!)

Mar: (Ma tia aqui?)

Do: al lacayo.

¿Que li has contestat?

La: Res. Ja sab voste que may
contesto.

tal: a Domingo.

Es ma muller.

Do: Si...

tal: ja es facil, perque en cinch
dias que'm passejo per Pa-
ris, no venir en laureano..

Julio
84

Escena VIII =

Dits. Lacayo =

~~Lac:~~

Porta esquerra ab sata-
ta de plata y targeta

dintre =

Don Domingo.

Do: ah!

Lac: al recibidoret hi ha una
senyora, que se'm figura,
demana per voste.

Do: Com, se't figura?

Do: Toste, per un moment, a
la seva celda.

roca un timbre y surt

Cordi:

aquest pres, al tretze.

Val: Ay, Mercé! Un enva' sols nos
separa.

Mar: i jo?

Do: i tu? al onze.

Val: Un poderós desitj m'incita
a darli un abraís. No: val
mes que m'tanquin.

Se'n va' foro:

Mar: Ep! No abuisis de la situa-
ció.

Do: Ves en nom de Deu.

Val: Ha rebut la carta y la
targeta, y s' daleix per sa-
pigner noticias proprias.

Do: Fa molt cas de son espos.

Val: ¡Ay! tremolo! Si descubreix
que habito..

Do: Impossible! Ella visita a
un pintor.. Be, diguin!
vol que la rebi?

Val: Si, si; no estara tranqui-
la fins qui haura parlat
ab voste.

Do: Pero, com que no dispero
d'altre puesto per la entre-
vista qui aquest estudi..

Val: Ahont m' amago?

que no tingui sebas que
 li faci espurna'ls ulls.
 Posem ab ordre 'ls pincells
 y la pintura. Aquet pa-
 per de musica sobre l'a-
 tril. Un llibre de poesias.
 Lo seu retrato... 'll falta
 un pommet de flors.

carta
 Clemente
 Pare

Escena X =

Merce' y Domingo =

Ab permis.

Do: ; ah, senyora! d'hi suplico
 que'm perdoni si li feta
 aguardar tant temps. Un

Mar: ja't conech, herbeta.

Do: Si no te'n vas, crido la
guardia!

Mar: alto el fuego!

Se'n van Marti y Cordi

foto:

Escena IX.

Domingo sol:

Do: ¡Ha vingut! Gran táctica
y maestria. Los pens plans.
La Manon... es la Manon.
La seva amiga es casada,
y s'ha de tractar ab tant
o mes respecte que a una

direcció.

Do: 'l lacayo es un imbecil;
no s'ha equivocat, senyora.

Mex: Sent aixis, li prego que
m dispensi la molestia
que li ocasiono.

Do: al contrari. La presencia
de vosté, honra 'l taller d'
aquet pobre artista.

Mex: En Valenti m'escriv, que vos-
té es un dels seis millors
amics.

Do: De segi. - Fou immensa la
alegria dels dos, al trobar-
nos a Notre-Dame. La
llástima fou, que jo m dis-

- artista a vegadas, no..
- Mer. c'ls a Don Domingo de las
Pasquas a qui tindrè l'ho-
nor de parlar?
- Do. Servidor de vostè.
- Mer. Qui ha arribat de Paris?
- Do. Avuy, ab lo tren de las onze.
- Mer. Allavors, vostè es lo porta-
dor de la carta de'n Sauch.
- Do. Si, senyora.
- Mer. Perdoni si l'importuno
ab tanta pregunta. Las
precaucions que ha pres lo
Dacayo avans de cedirme
el país, m'han fet temer
de si jo havia equivocat la

Mer: Si, 'l de dar-me noticias
autenticas de la seva per-
sona, de tranquilisarme, y
distreurem.

Do: Per mi, fins ara, no havia
comprés lo dificil qui es, de
cumplir religiosament
ab tot. A' sapiguer que vos-
te'--

pauseta.

Mer: Acabi.

Do: Es perillo's frequentarse
ab una esposa que idola-
tra al seu marit, mentres
ell viatja molts kilòmetros
lluny. Incara que n'ha-

posava a venir aquí, quan
ell comensava la ruta. Per
complauent, vam esmorzar
junts en lo Restaurant-
Hotel de la... Bourse.

Met: «Va notar ab ell que s'abu-
rris?»

Do: ¡Aburrirse!

Met: He quinta tanta tractantse
de un país que a cada
país diuen hi ha una
maravella.

Do: (Rantejem lo terrenó.) Bene-
hida l'hora que vaig ad-
metter l'encàrrec del seu
espió.

Soch intim de la Manon.

Mel:

absante:

« De la?.. »

Do: « Ella no guarda secrets per mi. »

Mel: « No sé qui es, y conto qu'a-
queixa senyora.. »

Do: Aixís com es amiga meua,
podria serho de vostè.

Mel: S'equivoca, don Domingo.

Do: (Defensa heroica... pero ja
t'obligaré a confessarho.)

l'ausa curta.

Mel: « S'ha quedat mut? »

Do: « No puch quedarhi; en pro-
va, que per medi d'aques- »

lenti, es digne de que se l'

estimi. ab associatio

ab retinere

Mer: Com l' estimo ab tota l'
ànima.

Do: y ell s' ho creu aixis; n'
esta segurissim.

Mer: y voste ho duxte?

Do: No ho he dit pas.

Mer: Preferiria que usés de la
franquesa que gasta ab
lo seu millor amic.

Do: (Prou retòricas.) « Franque-
sa demana? Bueno.

ab intenció y a cau d'

auxella.

Donchs, lo retratista mereix
un correctiu, per haver po-
sat la dedicatoria. « No
olvidaré jamás a quien
amo. »

Mes: Febrosa presentli 'E retrato-

aveyain! Lletra meva!
Si, es lo retrato que vaig
dar al meu espós antes de
casarnos y qui ell portava
a la cartera.

Do: (Dimoni! Serà cert?)

Mes: Lo meu retrato a casa la Ma-
non! Lo meu marit, forso-
sament li haurà donat, y
ara 'ls dos seran a Paris.

ta Manon, jo he tingut
la dita de conèixer a vos-
te antes d'avuy.

Mer: Vostè m'ha conegut per
medi? -

Do: Aquí te la prova.

Mer: ^{ensemyantli l'aquarela.}
Lo meu retrato!

^{confosa.}

Do: Que jo he copiat d'una
fotografia que vaig tro-
bar a casa la Manon.

Mer: A n' aquesta Manon, de se-
guir l' retratista...; aixó
es un abus.

Do: ^{ensemyantli la fotografia.}

Do: Tres o quatre..

Mes: Permetim qui esborroni un telegrama aqui mateix.

Do: Voste es diuenya absoluta.

Desitjaria que la ploma fos d'or y brillants.

Mes: Jo la volaria d'acer, ab las puntas envenenadas.

Escriu, pausa:

«Pagada la resposta a quin hora puch tenir contesta.

ció?»

Do: A las vuyt.

Mes: Losem un hora més. Participo al seu millor amic, que si a las nou no tindh

Do: (No'm comve contradir-la.)

Mex: Vostè ho sab tot.

Do: Senyora.

Mex: Parli.

Do: No puch dir res.

Mex: En Valenti m'enganya.

Do: ;oh! Seria impardonable
faltar a una esposa tant.

Mex: i vol dir-me la veritat nua?

Si, o no.

Do: Repeteixo...

Mex: Es d'esperar que no; pero,
ja se' quina determinació
pendrer.. i vostè creu, que'l
seu millor amic, que data
a Paris algun dia?

Mer: Si pot fer us del cotxe que
tindh abaix..

Do: No. Vostè'l necessita. S'ha
apoderat de vostè una espe-
cie de sensació nerviosa, y
jo'n tindh la culpa.

Mer: De que'?

Do: Soch culpable per haverli
parlat de la Manon.. Cul-
pable, per no guardarli la
consideració que una senyo-
ra com vostè mereix.

Mer: Dispensat de tot. ab lo seu
permis me retiro.

Do: Ja'?

Mer: Pero antes, voldria suplicar.

contesta..

Do: « Que farà? »

Mer: Lo que deu, tota esposa en-
ganyada vilment.

Do: Reflexioni.

Mer: Gracies de l'advertencia.

Do: (Està gelosa!)

Mer: comprovant la carta

« y acabant d'escriure

el parte =

« Hotel Continental, rue de
Rivoli... » vaig immediata-
ment..

Do: jo m'encarrego de que 'l por-
tin al Centre.

apoderantse del botlador

termini 'l retrato. Fins de-
ma.

Do: als pens de vostè.

Se'n va' Mercè per la es-

caleta.

Escena XI.

Domingo, luego Marti

Do: Es mes difícil la empresa
que m'he proposat, de
lo que m'pensava... Aray
si haqués sigut amiga de
la Manon... Per aixó no
desespero; es una senyora
que no té malicia... y com

Do: Disposi.

Mes: Que m' des aquets dos retra-
tos.

Do: Tosté es molt cruel: 'ill resig-
no; sodh lo seu esclau. y
obeheixo. - Se'l prompte, pren-
qui la fotografia. y com
la aquarela está per aca-
bar, li prometo que dema'
mateix la té a casa seva.

Mes: 'ill refio de la paraula del
millor amich de'n Sauch.

Do: Si gusta que l'acompanyi.

Mes: Prefereixo que dongui curs
al telegrama y de seguit

Do: «Perquè?»

Mas: Home! Perque li fassis entrega del parte telegrafich que la seva senyora li envia..

Do: No era precis.

Capellà
p. 24

Escena XII:

~~Dits, Valenti, luego Corch.~~

~~Val:~~

Surt disparat pe' el foro =

«Qui ha dit la Merce?»

Do: Esta convensuda que vosti

is diverteix forsa, y..

Val: y tant com me diverteixo.

Do: Li he dit, que vam trobar nos

Interrogator
Interrogator
jo conech bé la carta de
navegar... Cantarem alelu.
ya.

~~Mar:~~ se'l fondo:

ja es fora?

Do: « Qui fais aqui? »

Mar: Pel haver d'estar aprop
del portal.

Do: « No t'han tancat al onze? »

Mar: Los celadors i cabos del co-
rtador, han dit que no cons-
to a la llista de presos.

ah! y en nom teu; acabo
de donar l'ordre de que por-
tin aqui al senyor ~~de~~
sauch.

Cor: Es lo fiscal de l' Audiencia
y un oficial de sala.

Do: do senyor fiscal, y... Dis-
pensin; aviat torno. La su-
perioritat sens' avisarme.

Se'n va seguir de corda

pe'l foro.

ESCENA XIII.

Valenti - Martí =

Val: Com la Merce 'm telegrafia,
senyal qui esta certa de que
viatjo

alegre, per mes efecte del

contrast següent =

al Hotel.

ral: Aixís estava persuadida que
sodi a París.

Do: absolutament. Miris, li ha
enviat un telegrama.

ral: Daria mitja vida per savi-
quer lo contingut.

Do: aquí 'l te.

dantli 'l paper que ha

escrit Merce

ral

Contentíssim=

Un milió de gràcias:

~~Còrdia~~

te'l foro

Don Domingo, preguntan
per vostè.

Do: Estich ocupat... luego..

alarmat.

al seu costat avants de -- Pero,
com ferho?

Mar: Ho veig difícil.

Sal: Mes que difícil; impossible.

Mar: Veyam -- continuem -- Pude --

Sal: llegint:

«Si esta noche, al dar las
nueve, no he recibido contes-
tacion telegráfica, avisán-
dome que estarás a mi la-
do antes de cuarenta y o-
cho horas... podras continuar
libremente tu escusion sin
escripulo alguno.»

Mar: (En Domingo es un infame!)

Mar: No hi ha dubte.

Val: ; Aleta seva. Es lo primer
goig qui experimento, desde
que cumpleixo la sentencia
imposada.

Besa 'l paper, luego

'l desclou y llegeix =

« Señor de Sauch... Hotel Con-
tinental... rue Rivoli... » Si
que's creu que sodi alla.

; Macatxis: « Si esta noche,
al dar las nueve, no he re-
cibido contestacion telegra-
fica, de que estarais a mi
lado antes de cuarenta y
odro horas... »

conclusió.

Maz: «Estoy resuelta a imitarte...»

Tal: M'abandona! ; Illa!

Maz: «Vé con tu mejor amigo...»

Tal: Si; 'l de las Pasquas.

Maz: «Al cual encargastes, me
consolara y distrajera.»

Tal: Just; a la carta, vaig po.
Darthi qui ell...

Maz: Aixó es vil; mereix un cas-
tich terrible!

Tal: *absante desesperat.*

y si aquesta nit... avans de
las nou... no ha rebut ma
esposa... Consumatum est!

decidit, va a la porta

Val=

llegint apart y per-
dent la veu gradual-
ment=

(« Estoy resuelta a imitarle...
iré con tu mejor amigo,
al cual encargastes me
consolará y distraerá.
Mercedes.»

aterrat cau en un

nillo=

Mar= ¿Qué te, Don Valenti?

Val= No ho sé pas... Un nuvol
a la vista.

Dant lo paper a Mar-

ti=

fassi'l favor de llegim la

igual que Martí.

Llamamos al señor Direc-
tor.

ofi: ¿Qué se ofrece?

tal: Que venga aquí el señor de
las Pasquas.

ofi: ; No le esperen!

tal: Caballero, le suplico.

ofi: No puedo acceder a ello.

tal: ¿Quién lo impide? El señor
Director.

ofi: Yo lo soy interinamente.

tal: ¿Y las Pasquas? Precisa que
le hable.

ofi: Imposible. Está preso e in-
comunicado.

del foro y crida =

¡Don Domingo: Lo senyor
Director... que vingui al ins-
tant.

Marti y Valenti cridant

los dos al foro.

Mart. Val. = Don Domingo! Don Domin-
go!!

Mart
Val
Civils

Escena XIV =

Dits, ~~oficial de sala, luego Corch~~
y dos civils

~~Ofi:~~

Sortint pe'l foro =

¡Eh!: ¿Qui gritos son esos?

tal =

al veisel, retrocedeix

Val: Por compasion!

ofi: Los presos son atendidos a
fines de cada mes.

Val: En mi departamento, solo
hallarian un cadaver.

Mar: Protesto.

ofi: a los guardias.

Cumplid mis ordenes.

Cordi y Civils s'adelantan-

cos: al onze y al trece--

senyalant als presos res-

pectivament--

Val: No s'och criminal.

Mar: Voluntariamente vine aqui.

Val: Y si antes de las nueve,

yo--

Val: ¡Macatxis!

ofi: ¿Qué dice?

Val: ¿Yo? Una costumbre.

Mar: Caballero... es verdad que
don Domingo...?

ofi: ¿Quien lo duda?

Mar: Yo vine a visitarle.

ofi: ¡Guardias! Esos presos a sus
respectivos calabozos.

Val: Por Dios, caballero... atienda.
Yo soy casado, y si esta no
che antes de las nueve.

ofi: Y a mí que me cuenta usted!

Val: }

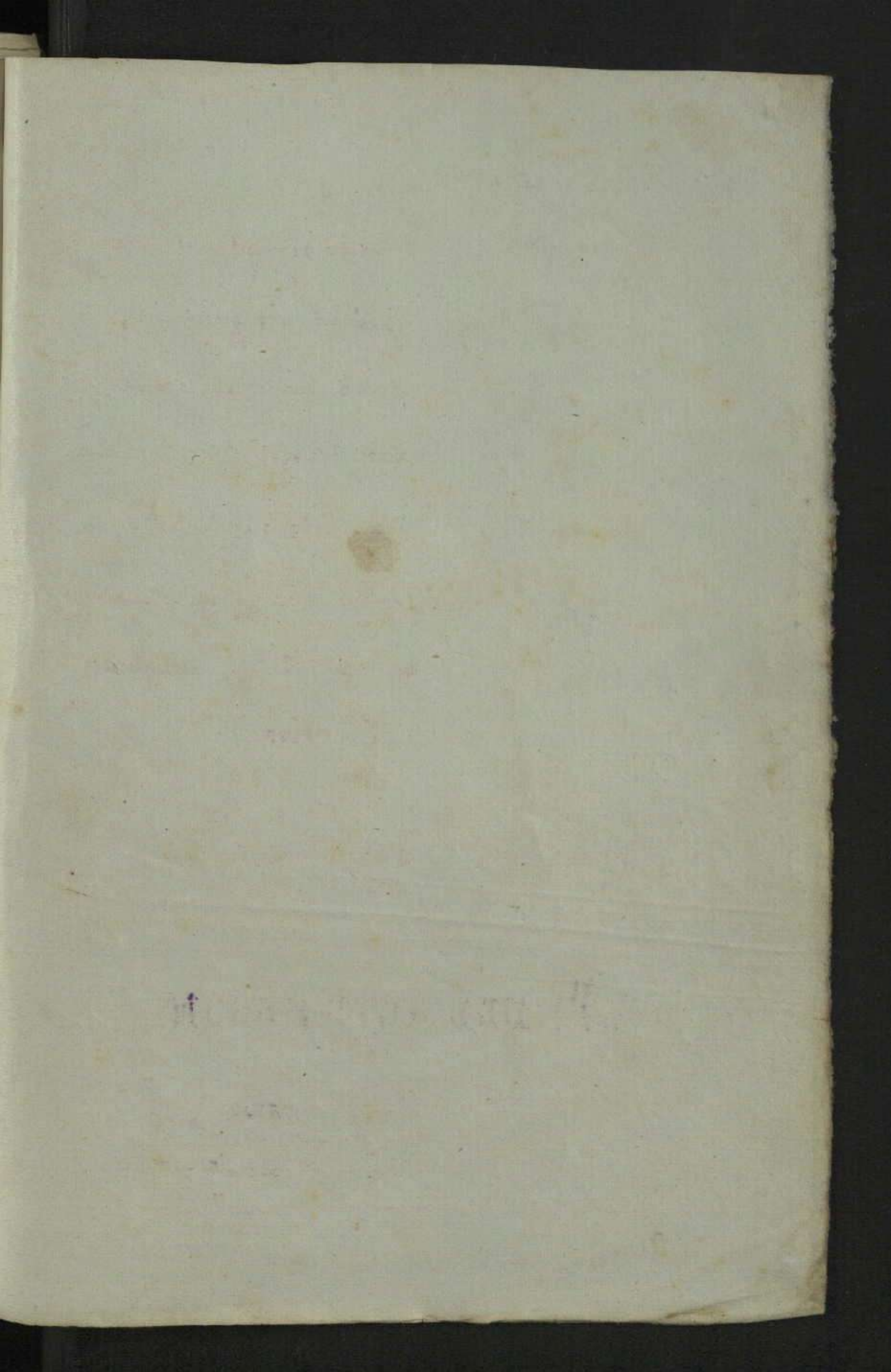
Mar: }

Pero...

ofi:

Guardias...

ofi: ; Pronto!

coide senyala al foro,

quiant als guardias,

que s'apoderan un de

valenti, y l'altre de illar-

ti. Crits, suplicas y pro-

testas dels presos mentres

baixa 'l teló. Quadro

animadissim:

teló

FI DEL ACTE SEGON:

ORTIZ
cendra 34-10 2a
Barra

1006746800